

LBRIS

We know
books

Ioana Nicolaie

Vertijia

Cu ilustrații
de Anca Smărăndache

arthur

Cuprins

Rătăcirea	5
Câteva lucruri despre Marius	12
Care Piper? Care Fil?	24
Bun venit în... Ce oare?	35
Prizonieri. Adevărații arboceni	47
Colțul Gri. Pedeapsa	60
Dar Piper? Oare pe unde rătăcește?	74
Tunelul. Vor trece oare de Râmtare?	88
Artuerpri	105
Muntele de Vest. Un atac	114
Secretul Teriei. Un pic de absurd	128
Vor muri arbocenii? Praful galben	144
Teritoriile ocupate	163
Invenția lui Stom. Ascunzișul	182
Tak. Răul din Primitiv	206
Erbiza din nou. Confruntarea	228
Tufish. Din nou spre Colțul Gri	247

Rătăcirea

„Îmi crapă capul de durere... Ce-i cu aiureala asta?“ își zise Luvia încercând să se ridice.

Ceva o țintuia locului. Poate niște țevi încolăcite pe picioare, poate un rucsac de instalator mult prea greu, plin cu tot felul de bile ciudate. Sau poate că altceva, dar ce? Nu-și putea aminti nimic, simțea că-i plesnește fruntea, cum oare să scape de fierbințeala asta nesuferită? Deschise pleoapele cu dificultate și încercă să se uite în jur. Dar niște țepi nevăzuți, ca de arici calcaros, îi împăienjeniră brusc ochii. Lumina din locul acesta nu semăna cu nimic din ceea ce cunoscuse, tăia alb. Trebuia să fie precaută, altfel cine știe ce-ar mai putea păți. Deși își simțea capul plin de cenușă fierbinte, din aceea rămasă și două, trei zile în vreun sector ascuns pe unde nu ajunseseră viguroșii, cei care se ocupau cu... oare cu ce, cine erau viguroșii și care era treaba lor? S-o pici cu ceară nu-și putea aduce aminte. Funingine, da, găsea în memorie, mici suprafețe cuprinse de lavă, da, ploile strălucitoare de pe povârnișul unui sector, da, un cer roșu la care nu ajungeai decât dacă erai

rezistentă aceea grozavă pe nume... Uf, ce se întâmplă?! Imaginile i se încălceau în cap fără nicio noimă, ce erau viguroșii, cine era fata cu frică de extraterestri, de ce-i zumzăia capul și i se părea că nimic nu se mai potrivește cu nimic?

— Trebuie să explorez împrejurimile! se pomeni rostind cu glas tare.

Ce bine, măcar nu-și pierduse capacitatea de-a articula cuvinte.

— E cinevaaa aici? strigă mai mult pentru sine.

Ecoul urmă o traiectorie ciudată, pe care Luvia, ca un instalator ce era, o ghici dreptunghiulară. Adică se întoarse îndărăt. Oare de ce? N-ar fi trebuit să se piardă undeva în depărtare? Se ridică fără vlagă, mai întâi în capul oaselor, apoi cât să se poată orienta puțin în jur. Cât de tare o dureau pleoapele, parcă-i fuseseră pârlite de cine știe ce amestecuri chimice! Totuși de unde explozii? Cerul ca o dungă albastră, nu stacojie, cum se aștepta ea, îmbrățișa totul ca un arc. Te pomenești că or fi scurgeri de gaze în colțul din stânga! Posibil, căci altfel de ce-ar atârna sub el forma aceea ca o... pasăre?

Îi răsări în minte un cuvânt și mai straniu.

De jur împrejur nu se vedea mare lucru, doar niște ramuri înclinate. „Copaci, desigur“, izbucni alt gând. La distanță destul de mare, identifică o formă de relief cum nu mai văzuse: țâșnea abrupt, mai întâi către exterior, ca apoi să se curbeze în adâncime. Înțelese pe dată că într-acolo trebuia să meargă. Plumbul din picioare se mai subțiasse, oricum n-o mai țintuia locului. Se aplecă să-și maseze pulpele amorțite, dar nici nu-și atinse bine salopeta, că țipă de durere. În locul acela materialul se topise, lăsând să se vadă porțiuni de piele arsă. Doamne, ce i se întâmplase? De ce

LBBRIS

We know
books

nu-și amintea nimic? Scoase iute din rucsac un pansament și acoperi suprafața dureroasă. Atâta mai trebuia, să se infecteze! Cum ar mai fi ajuns la Recuperare? Dar exista oare Recuperarea?

Habar n-avea unde se află, își pierduse parțial memoria. Bine că știa la ce folosesc o parte din lucrurile pe care le păstra în rucsac! În rest, nu-i rămânea decât intuiția, pe asta trebuia să se bazeze. Își duse mâna la cap și răsuflă ușurată. Pletele-i multicolore erau, din fericire, tot acolo, mai încâlcite ca de obicei, căci fuseseră prinse sub casca protectoare. Când le lăsă să cadă pe spate, simți același miros de ars. Salopetele ajunseseră într-o stare jalnică, prima se topise de tot – oare prin ce catastrofă trecuse? –, iar a doua, făcută din materialul cel mai rezistent, avea porțiuni mari compromise. Noroc că a treia își făcuse datoria, astfel că ea era încă vie și, pe cât putea să-și dea seama, nu prea vătămată. Mai aplică în câteva locuri pansamente, unul chiar pe față, în partea de jos a maxilarului. Apoi, înainte să apuce spre culmea din zare, se dezbracă de două salopete. Cu prima nu mai era nimic de făcut, nici măcar un petic nu se putea recupera. Pe a doua o înghesui totuși în rucsac.

— Heeee! E cineva aici? strigă încă o dată.

Deja mersese în linie dreaptă vreo cincizeci de pași. Nu-i răspunse nimeni. Era cam mare liniștea, nu simțea cea mai slabă adiere, de fapt, nimic nu părea să se clintească.

— Măcar nu suflă curenți de abur încins, și tot e ceva, își zise în șoaptă.

Nu se putea să fi ajuns acolo decât ținând un drum pe care acum, desigur, urma să se întoarcă. Dar unde să se întoarcă? N-avea habar. Nu-i rămânea decât să continue. Se mai opri o singură dată

până la stânca căreia i se vedea deja marginea. De departe, părea complet albastră, dar când se apropie deosebi carourile albe de fundal. Cât de neobișnuit! Din ce știa ea, astfel de suprafețe puteau să apară cel mult în năzărelile, nu în lumea reală. Dar ce erau năzărelile? Ceva foarte important, cum de uitase?! Și care era, până la urmă, lumea adevărată? Sigur nu cea în care nimerise – și nu se îndoia de asta – doar din greșeală.

Începu să urce ușor. Ce bine că se antrenase la cățărări pe vremea studiului! O vreme nu fu nevoie să înfigă nimic în stâncă, parcă i se lipeau tălpile de coastă. Totul se schimbă însă când ajunse pe la mijlocul urcușului și descoperi denivelările neregulate. Scoase pioletii și își potrivi echipamentul. Aruncă una din frânghiile spre singura ieșitură vizibilă în stâncă. Din pricina netezimii, funia nu se fixă totuși de nimic, așa că repetă operația. Degeaba. Nu-i rămânea decât să scoată capătul cel mai dur de stalagmită din rucsac și să-l arunce, dacă se poate, cu maximum de precizie. Acesta se lipi bine.

— Au! bubui un glas chiar în acel moment. Ce-i ciupitura asta?

Luvia încremeni, te pomenești că avea halucinații. De jur împrejur nu se găsea nimeni, locul era atât de pustiu, încât abia dacă se auzea pe sine. Și-atunci cum să izbucnească brusc, ca un tunet, o voce? Și, mai ciudat, dacă tot avea așa o intensitate, de ce nu-i urma niciun cutremur? Vibrații de adâncime nu se manifestau, știa prea bine, nu degeaba avusese în grijă Sectorul 3 și oprise atâtea țevi parazite. Cât despre temperatură, rămânea constantă, indiferent de altitudine. Suise îndeajuns ca să-și poată da seama de asta.

— Cine nu mă lasă-n pace? După ce că totu-i aiurea, mă mai înțepă și bărzăunii?

— Poftim?! Ce?! Ce-s băr... găunii? rosti nedumerită Luvia.
Nu văd nimic...

— Bărzăuni, nu bărgăuni, o întrerupse vocea. Normal că nu vezi. Până și gândurile mele suferă de prostie, ce să mă mai aștept de la viață? Lasă, nu contează. M-a ciupit ceva de ureche.

— Ce ureche? Nu pricep nimic. Nu e nimeni pe aici... Adică, mai clar, unde te afli?

— Cum unde? Pe banca de la ieșirea din școală. Toți s-au dus care încotro, unii prin oraș, alții pe la prieteni, un grup către cinema. Doar eu...

— Cred că e o neînțelegere! îl întrerupse Luvia care nu pricepea nimic. Nu văd nicio școală, doar niște copaci și o stâncă pe care încerc să mă cațăr.

— Bine că nu escaladezi vreo balenă. Că așa mi-au zis tot anul. Balena, balena rupe catena! Catena asta trebuie să fie ceva de la chimie. Uf! Noroc că a venit vacanța. Dar ce-o să fac singur cuc? Parcă văd că o să mor de plictiseală. Toată ziua cu tableta, cu jocurile, cu telefonul ăsta care mi-e mai bun prieten ca oricine și cu teancul de cărți de pe noptieră.

— Oprește-te! Chiar mă auzi?

— Nu-s surd!

— Înseamnă că te afli undeva în apropiere. Dar unde?

— ...cel mai greu e să rămâi pe loc și ceilalți să nu se uite înapoi. De fapt, ție pot să-ți spun, mă simt mizerabil. Două săptămâni în care să nu vorbești cu nimeni mai sunt cum sunt. Dar două luni?! Că atâta ține vacanța...

Luvia nu înțelegea nimic. Ce luni, ce vorbit?! Ajunsesese să audă voci, ce nebunie! Dacă-și pierduse rațiunea? Poate că trecuse prin vreun șoc devastator, vreun accident, ceva, și-acum... Trebuia să o ia din loc, nu se îndoia, prea neobișnuit era totul. Pe vârful rotunjit de sus avea să descopere, desigur, intrarea. Sau ieșirea, depinde cum o luai.

— Gata, la revedere, nu mai am timp de...

— Normal că nu ai timp. Nimeni nu are. Dacă și gândurile mai rășărite o iau la sănătoasa când descoperă ce ratat sunt. Au! Ce-i cu înțepătura asta? Încetează!

Luvia încremeni. Tocmai aruncase încă o stalagmită, era limpede că într-un fel sau altul asta-l deranja pe interlocutor.

— De fapt, cine ești? întrebă uluită Luvia.

— Grasul! Așa-mi zic toți, de parcă n-ai ști...

— Chiar nu știi. Sunt doar un instalator pe nume... pe nume... Ăăă... De ce, Doamne, nu-mi pot aduce aminte?! Fără nume! concluzionă cu amărăciune.

— *No name* e oricum mai bine decât Grasul Compasul Mătură cu Nasul. Eu aș fi mulțumit. E în regulă, nu mă supăr că nu vrei să-mi zici cum te cheamă. În fond, sunt un nesărat și-un plicticos, așa zic toți.

Luvia își acoperise însă urechile. Trebuia să întrerupă discuția asta absurdă, nu voia să-și piardă mințile, de ce i se întâmpla tocmai ei o așa nenorocire? Ea doar își uitase numele, nimic mai mult. În plus, avea de făcut ceva important, întotdeauna avusese. Și-n loc de asta, uite, trebuia să se cațăre absurd pe cel mai ciudat munte. Cine o pedepsea? Ce vis urât!

Câteva lucruri despre Marius

*Pare-n toate împlinit,
Scos din timp și-ncremenit,
Să te țină-n loc, să fie
Încă-o amintire vie.
Ghicitorea cine-o știe?*

Luvia n-ar fi putut răspunde la această întrebare nici la prima „întâlnire“ cu Grasul și nici mai târziu. Și asta nu doar pentru că-și pierduse amintirile în timp ce salva Ferbonia alături de Fil și de Piper, pe care-i uitase complet, și nici pentru că acum era captivă într-un loc deosebit de ciudat, ci pentru că pur și simplu nu înțelegea o mulțime de cuvinte spuse de straniul interlocutor. Ce era tableta? Dar telefonul? Dar o balenă? Dar o catenă? Cât despre compas, gras și altele de felul acesta, îi păreau doar sunete fără sens. După primul contact care o buimăcise complet, fusese convinsă că accidentul prin care trecuse și care lăsase urme clare pe corpul ei îi afectase serios și creierul. Altfel de ce să aibă halucinații? Decisese, de aceea, să descopere cât mai repede ieșirea și să plece de acolo.

Continuă escaladarea ferindu-se să mai folosească stalagmite. Mai mult, nu mai apelă deloc nici la pioleți, ca nu cumva Grasul să reacționeze din nou. Pe partea cea mai de sus a stâncii trebuia să se găsească vreun tunel, o poartă, ceva prin care să poată pleca de acolo. Deasupra însă, surpriză, totul era neted, deși traversat de sute și mii de fire maro desenate neregulat. Dacă striga, glasul urma același traseu dreptunghiular de la început. Temperatura se dovedea constantă și, foarte ciudat, nu-i era deloc sete și nici foame. Dacă nu s-ar fi plictisit de moarte, ar fi putut rămâne la nesfârșit acolo. Totuși o rodea gândul că are ceva de făcut și că n-o să-și îndeplinească misiunea. Trebuia neapărat să afle ce-i cu ea, de unde vine, ce rost are, spre ce se îndreaptă.

După ce explorase fiecare colțișor, după ce încercase să ciocănească în toate marginile ce o azvârleau imediat în punctul în care se trezise la început, după ce arhivase fiecare culoare, își dădu seama că șansele de-a scăpa îi scad tot mai tare. Degeaba ar fi putut spune și în somn cât alb se găsea în centru, cât verde se afla în mijlocul unei frunze sau cât de incandescent era un cerc fixat undeva în dreapta cerului, că nu-i folosea câtuși de puțin. Nu-i mai rămăsese nimic de făcut decât să scoată vârful stalagmitei din rucsac și să încerce să-l înfigă în suprafața în carouri sau, și mai bine, în cea bej de deasupra. Grasul reacționează imediat.

— Au! Iar nu mă lași în pace? Ce-i arsura asta?

— Sunt eu, mă știi, am mai vorbit... Acum ceva timp, nu-mi dau seama...

— Cum să uit asta? sări imediat vocea. Chiar am fost puțin intrigat de dialogul pe care l-am avut atunci, în ultima zi de școală. Mă simțeam tare trist, pentru că nu aveam și nu am niciun prieten, bineînțeles, și, în plus, urma să fiu strivit sub un munte de plictiseală. M-am așezat pe banca aia ca să-mi pun în ordine gândurile. Și-ai apărut tu, fără nume, da, însă te auzeam prea clar ca să fii doar în capul meu. Te rog să-mi spui răspicat dacă ești un simplu... gând.

— Nici vorbă.

— Așa credeam și eu. Așteaptă o clipă să mă ciupesc de braț ca să văd dacă nu cumva visez!

— Dacă stăm de vorbă, nu poți fi decât treaz. În plus, te asigur că sunt cât se poate de reală. Vin de foarte departe, simt asta, dar, cum am avut un accident, toată călătoria mi s-a șters din cap. Mi-am pierdut amintirile, din păcate.

— Vrei să spui că ești om, ca mine?

— Nu pot băga mâna în foc... De fapt, ca să fiu sinceră, pot băga mâna-n foc, dar cu un costum de protecție. Însă nu e pic de lavă în locul ăsta, nici măcar mișcare nu e. Sunt singura care umblă de colo colo, ca într-o cușcă. Orice-aș face, nu am cum să depășesc marginea. Mă aruncă mereu în locul din care am plecat. Am nevoie de ajutor, urgent, de aceea m-am gândit să vorbesc din nou cu tine.

— Adică... Vrei să spui că ești vie, ai mâini, picioare, tot tacâmul?

— Bineînțeles! Altfel cum m-aș ocupa de instalații?

— Insta... ce? Vrei să spui că te pricepi și la tehnică?

— Poate... Dar nu despre asta e vorba acum, ci despre cum să scap. Dă-mi o idee, orice...

— Două minți fac mereu mai mult decât una. Nu? Atunci să recapitulăm... Te afli într-un loc unde nu se mișcă nimic. Corect?

— Da. E plăcut la început, dar apoi te apucă frica.

— Poți să mergi, să te miști, ba chiar să vorbești cu mine. Explică-mi cum faci să mă contactezi.

— Folosesc o stalagmită de cățărare pe care o înfig în zona bej. N-am o explicație pentru asta, dar măcar funcționează.

Și discuția a continuat până când băiatul a trebuit să meargă la culcare. Cum părea foarte interesat de cartografierea cât mai exactă a spațiului Luviei, aceasta trecu la treabă. Măsură cu precizie zonele bej, zonele maro, pe cele cu arcul de cer, cât și pe acelea cu frunze. Încercă să stabilească și niște proporții, deși era convinsă că nu poate vedea cu adevărat suprafața, ci doar o dimensiune a ei. Când toate acestea au fost gata, i le-a transmis puștiului nevăzut care abia aștepta s-o audă. Avea să reconstruiască, i-a zis el, într-un „desen“ – ce cuvânt ciudat! – tot ce-i explicase ea. Și-a bătut capul o după-amiază întregă, degeaba însă, nu-i ieșea decât o mângăleală fără sens.

— Trebuie să renunțăm la pista asta! E o fundătură! a decis el într-un târziu.

O vreme au încercat să găsească alte variante.

— Știi, te-aud atât de clar de parcă am sta alături și am mânca înghețată, îi spusese el într-o zi.